

NAKLADATELOVA ROZMLUVA S AUTOREM

- Tityre, drahý Tityre, kolik je vám let?
- Padesát. Cítím, že je to se mnou nanicovaté. Mám v žaludku raka.
- Třesky - plesky. Nesmíte se tak příliš poddávat. Prsa ven a hlavu pěkně vzhůru!
- Říkám to proto, že Vás chci o něco požádat: Nepůjčil byste mi na úroky pár korun?
- Ne, ne, ne! Nemluvme o tom. Visíte mi už kopici stováků!
- Na mou duši, máte zatrolenou paměť. Ale vysvětlíte mi, Meliboe, proč jsem stále bez groše?
- Ha, ha, ha, můj kujonku, vy přeháníte!
- Aby vás husa kopla, potřebuji na doktory.
- Nesmysl! To mi nenamluvíte. Kdo vás léčí? Brumlík! No tak, jsme doma!
- Opravdu, nechce ani krejcar. Ale, žel, drahý Meliboe, rak není jediné, co mám. Musím se starat ještě o tři krky. Mám je, jak se říká, na krku.
- Prosím Vás, Mistře, jen ne slovní hříčky a patos. Leze mi to z krku.
- Dost, dost! Vraťme se k předmětu svého hovoru. Můžete pro mne něco udělat?
- Sapristi, sapristi, je to těžké, ale budu se nutit. Víte, že Vám nemohu pranic odepřít.
- Mám truchlohru, Meliboe —
- Pah, po tom neštěkne ani pes! Namoutě, Mistře, když se to vezme kolem dokola, tak člověk musí říci, že jste smolař a hotové budižkničemu.
- Ouha, ouha, myslíte, že se nevyznám ve svém řemesle?
- Ale to je mi jedno. Povídám, že se nevyznáte v tlačenici. Dnes jde, přáteli, sranda a nic jiného. No, což kdybychom

to zkusili. Dal byste dohromady nějaký veselý kousek? Tak asi dvanáct archů.

— Na to jsem nemyslel.

— Tityre, člověče, z Vás nebude do smrti nic.

— Prosím Vás, opravdu nevím —

— 200 korun za arch a za tisíc. Platí?

— Hrome, to si dám líbit!

— Víte, já si to představuji asi tak: Současné problémy, síla, optimismus, vtíp, narážky a v hloubce idea. Dejte tam pro zajímavost nějakou tu vnitřní sekreci a fotbal. Ale, miláčku Tityre, vždyť já vám to dávám vlastně celé do péra.

— A kolik toho budete tisknout?

— Kolik? No, dva tisíce! A kdybyste měl nějaký reklamní nápad, proč ne, třeba tři.

— Jaký nápad?

— Takový, aby se o vás psalo. Létejte, jeďte na kole do Kapského Města, dejte se omladit, skočte za pomoci padáku anebo si spíšejte nějaký pěkný proces proti mravopochestnosti.

— Ha, ha, vy jste podšívka, Meliboe, ale víte, že by to nebylo k zahození?

— Co?

— Ta Afrika. Představte si, že bych nedošel. Představte si ten máchovský osud.

— No, konečně! Vždyť vám to pořád říkám. To je nejméně pět vydání po třech tisících!